

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. A. M.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. M. M., advokátkou S., Advokátska kancelária, so sídlom v K., proti žalovanej **D., s.r.o.**, so sídlom v P., IČO: X., zastúpenej JUDr. J. G., advokátom so sídlom v P., **o vydanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13 C 306/2004, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 19. októbra 2011 sp. zn. 10 Co 3/2011, 10 Co 72/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou 22. decembra 2004 na Okresnom súde Prešov domáhal, aby M. bolo súdom zviazané vydať mu do 15 dní nehnuteľnosť v katastrálnom území Š. označenú vo vytyčovacom náčrte zo 16. novembra 2004 č. X. ako časť parcely č. X. vo výmere X. m², ktorá je súčasťou parcely č. X., a časť parcely č. X. vo výmere X. m², ktorá je súčasťou parcely č. X. (tieto parcely sú zapísané na liste vlastníctva č. X.).

Okresný súd Prešov uznesením z 9. októbra 2008 č.k. 13 C 306/2004-134 nariadil predbežné opatrenie (§ 102 ods. 2 O.s.p. a § 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p.), ktorým žalovanej zakázal scudzit', prenajať alebo inak zaťažiť právami tretích osôb nehnuteľnosť v katastrálnom území Š., ktorá je na liste vlastníctva č. X. vedená ako parcela č. X. – ostatné plochy vo výmer X. m² a parcela č. X. – ostatné plochy vo výmere X. m²; v prevyšujúcej časti návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Toto uznesenie napadla žalovaná

odvolaním; Krajský súd v Prešove unesením z 24. novembra 2008 sp. zn. 7 Co 170/2008 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 27. mája 2009 č.k. 13 C 306/2004-162 uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi do 3 dní nehnuteľnosť v katastrálnom území Š., ktorá je v katastri nehnuteľností vedená na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – ostatné plochy vo výmere X. m² a bola vytvorená geometrickým plánom zo 4. mája 2009 č. X. – X. spoločnosti P., s.r.o.; rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že žalobca zdedil nehnuteľnosť po svojom otcovi a jej vydania sa v tomto konaní domáhal najskôr voči M., v jeho priebehu ale došlo k prevodu nehnuteľnosti postupne na 1. T., potom na Mgr. A. T. a napokon na žalovanú, ktorá namietala, že nehnuteľnosti nadobudla v rámci dobrovoľnej dražby. Žalobca ale nikdy nepreviedol vlastníctvo nehnuteľnosti na M., preto nehnuteľnosť nemohla byť prevedená na ďalšie subjekty. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. Tento rozsudok napadla žalovaná odvolaním.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 26. mája 2010 sp. zn. 10 Co 70/2009 (ďalej len „potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu“) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, najmä s názorom, že Mgr. A. T. sa nemohla stať vlastníčkou nehnuteľnosti, lebo nebol preukázaný prevod vlastníctva z pôvodného vlastníka na M.. Vzhľadom na to, že pri dobrovoľnej dražbe ten, kto nie je vlastníkom nehnuteľnosti nemôže previesť vlastníctvo na iného, dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky dobrovoľnej dražby a vykonaná dobrovoľná dražba nie je platná. Napadnutý rozsudok preto potvrdil podľa § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd pripustil proti rozsudku dovolanie (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Krajský súd v Prešove uznesením z 3. júna 2010 sp. zn. 10 Co 70/2009 rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. decembra 2010 sp. zn. 3 Cdo 186/2010 potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 3. júna 2010 sp. zn. 10 Co 70/2009 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na to, že dovolanie bolo pripustené za účelom vyriešenia otázky, či v konaní o vydanie veci začatom pred dobrovoľnou dražbou môže súd ako predbežnú riešiť otázku

platnosti dražby, ak žaloba o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z.z.“) nebola podaná. Dovolací súd pri riešení nastolenej otázky konštatoval, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť len súd v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, a to ani ako otázku prejudiciálnu. Pokiaľ odvolací súd v danom konaní (o vydanie nehnuteľnosti) posudzoval platnosť dobrovoľnej dražby, spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podaním z 21. apríla 2011 žalovaná navrhla, aby Krajský súd v Prešove predbežné opatrenie nariadené uznesením tohto súdu z 9. októbra 2008 č.k. 13 C 306/2004-134 zrušil. Návrh odôvodnila tým, že pominuli dôvody, pre ktoré bolo toto predbežné opatrenie nariadené (§ 77 ods. 2 O.s.p.). Krajský súd v Prešove postúpil predmetný návrh na rozhodnutie Okresnému súdu Prešov, ktorý ho uznesením z 30. mája 2011 č.k. 13 C 306/2004-275 zamietol s odôvodnením, že predbežné opatrenie už zaniklo podľa § 77 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tým, že žalobe bolo vyhovené a od vykonateľnosti rozhodnutia o veci uplynulo 30 dní. Súd prvého stupňa v súvislosti s tým konštatoval, že na danom závere nemení nič skutočnosť, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu bol neskôr zrušený dovolacím súdom; jeho zrušenie nemalo za následok „obnovenie“ už zaniknutého predbežného opatrenia.

Podaním zo 6. októbra 2011, ktoré bolo adresované Krajskému súdu v Prešove, žalobca navrhol, aby súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej do právoplatného skončenia tejto veci zakáže akýmkoľvek spôsobom zasahovať, upravovať alebo vykonávať akúkoľvek stavebnú alebo inú činnosť, ktorou by zasahoval do nehnuteľnosti v katastrálnom území Š., ktorá je na liste vlastníctva č. X. vedená ako parcela č. X. – ostatné plochy vo výmere X. m² a parcela č. X. – ostatné plochy vo výmere X. m².

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením z 19. októbra 2011 sp. zn. 10 Co 3/2011, 10 Co 72/2011: I. potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov z 30. mája 2011 č.k. 13 C 306/2004-275, II. zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov z 27. mája 2009 č.k. 13 C 306/2004-162 a III. návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia postúpil na rozhodnutie súdu prvého stupňa. Na odôvodnenie výroku I. odvolací súd uviedol, že

odvolaním napadnuté uznesenie je vecne správne, založené na zohľadnení všetkých rozhodujúcich okolností a spočíva na správnej aplikácii a interpretácii tak § 77 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako aj § 77 ods. 2 O.s.p. Poukázal na to, že občianske súdne konanie je dvojinštančné a o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného súdom prvého stupňa rozhoduje okresný, nie krajský súd. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že predbežné opatrenie zaniklo v zmysle § 77 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Odvolací súd odôvodnil výrok II. tým, že pri právnom závere, ktorý zaujal dovolací súd v zrušujúcom uznesení, nemôžu obstať právne závery prvostupňového súdu, ktorý navyše nezistil v dostatočnom rozsahu všetky rozhodujúce skutkové okolnosti. Výrok III. odôvodnil odvolací súd tým, že na rozhodnutie o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia je príslušný okresný súd.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 19. októbra 2011 sp. zn. 10 Co 3/2011, 10 Co 72/2011 napadla žalovaná vo výrokoch I. až III. dovolaním, ktoré odôvodnila tým, že v danom prípade došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. Uviedla, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred odvolacím súdom konať nielen vo veci samej, ale aj tým, že o návrhu na zrušenie skôr nariadeného predbežného opatrenia nerozhodol Krajský súd v Prešove, na ktorom v tom čase prebiehalo odvolacie konanie, ale Okresný súd Prešov. Nariadené predbežné opatrenie nemohlo zaniknúť podľa § 77 ods. 1 písm. c/ O.s.p., lebo v dôsledku zrušenia potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu nastal stav, akoby toto rozhodnutie nebolo vydané. Podľa jej názoru došlo nesprávnym výkladom tohto ustanovenia k odňatiu jej možnosti pred súdom konať. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nie je náležité odôvodnené (lebo dostatočne nevysvetľuje, prečo o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia nerozhodoval odvolací súd) a odvolací súd ju po zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu opakovane nepatrične vyzýval na predloženie ďalších podkladov, i keď mal bez ďalšieho vychádzať z právnych záverov dovolacieho súdu. Vyslovila názor, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať tiež tým, že 19. októbra 2011 pojednával napriek tomu, že ju pred týmto dňom upovedomil o odročení pojednávania na neurčito. Navyše, nepoučil ju v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. a v napadnutom rozhodnutí nevysvetlil, ktoré dôkazy vykonal a ako sa s nimi vypořiadal. Nesprávny postup odvolacieho súdu mal za následok tiež procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. g/ O.s.p., lebo o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia rozhodol súd nesprávne obsadený. Napokon, zákonu sa priechi tiež postup odvolacieho súdu, v rámci ktorého nerozhodol sám o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, ale rozhodnutie o tom prenechal súdu prvého stupňa.

Z týchto dôvodov dovolateľka žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla žalovaná dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení; jej dovolanie preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by prichádzala do úvahy len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci,

ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Žalovaná namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

1.1. Pokiaľ dovolanie smeruje proti zrušujúcemu výroku (II.) uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd poznamenáva, že: a/ proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené podľa § 221 ods.1 O.s.p., nie je prípustné dovolanie z iných dôvodov než uvedených v § 237 O.s.p. (vid' primerane R 34/1995), b/ vo vzťahu k postupu odvolacieho súdu, ktorý bol zavŕšený zrušením prvostupňového rozsudku, žalovaná nenamietala procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; existencia vád tejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Obsah spisu potvrdzuje, že po rozhodnutí dovolacieho súdu v tejto veci prebehlo na odvolacom súde 20. apríla 2011 pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Ďalší termín pojednávania vytýčil odvolací súd na 19. októbra 2011. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd na základe žiadosti žalobcu zrušil 18. októbra 2011 termín pojednávania nariadeného na 19. októbra 2011, pojednávanie odročil na neurčito a účastníkov o tom upovedomil (viď č.l. 324 až 331 spisu). Odvolací súd 19. októbra 2011 neuskutočnil pojednávanie; o zrušení napadnutého rozsudku rozhodol v tento deň na porade senátu dovolacieho súdu bez účasti žalobcu a žalovanej.

I keď odvolací súd 20. apríla 2011 pojednával a nariadil aj ďalšie pojednávanie, mohol – v rámci vymedzenom ustanovením § 214 O.s.p. – rozhodnúť o podanom odvolaní aj bez nariadenia pojednávania, pokiaľ neskôr došlo k zmene jeho dovtedajších náhľadov na skutkové a právne okolnosti významné pre rozhodnutie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania dovolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu dovolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia dovolacieho pojednávania. Z citovaných ustanovení vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia dovolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené dovolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

Z hľadiska posúdenia, či postup dovolacieho súdu mal v danom prípade za následok vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., treba mať na zreteli, že súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie dovolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem (nešlo teda o prípady, na ktoré sa vzťahuje § 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p.). Z toho istého hľadiska je významné tiež to, že odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p.) „majúc na zreteli právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“ a skutočnosť, že „rozsudok súdu prvého stupňa trpí dôkaznými nedostatkami a z tohto dôvodu trpí

nedostatočne vykonaným dokazovaním a následne aj nesprávnym právnym posúdením vecí“. To znamená, že odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú síce nedostatočné a treba ich na základe dokazovania doplniť o ďalšie skutkové zistenia, ide však o nedostatok skutkových podkladov v takom rozsahu, že ich obstaranie by prekročilo rámec vymedzený účelom odvolacieho konania, takže prichádza do úvahy len rozhodnutie odvolacieho súdu o zrušení prvostupňového rozsudku, pre ktoré sa nevyžaduje zopakovanie alebo doplnenie dokazovania.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu zodpovedal uvedený procesný postup odvolacieho súdu zákonu a nemal za následok odňatie možnosti žalovanej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Treba dodať, že poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. poskytol žalovanej už súd prvého stupňa uznesením, ktoré je v spise založené na čl. 82.

Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej proti výroku II. napadnutého uznesenia nie je prípustné.

1.2. Keďže pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní žalovanej proti uzneseniu súdu prvého stupňa zamietajúcemu jej návrh na zrušenie predbežného opatrenia (výrok I.) a pri postúpení návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia na rozhodnutie súdu prvého stupňa (výrok III.) nešlo o rozhodovanie odvolacieho súdu vo veci samej, nebolo povinnosťou súdu nariadiť odvolacie pojednávanie (viď § 214 ods. 1 O.s.p.).

1.3. Žalovaná vyvodzuje existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. tiež z toho, že o jej návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia nerozhodol Krajský súd v Prešove, na ktorom prebiehalo odvolacie konanie, ale Okresný súd Prešov.

Príslušnosť na rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia upravuje ustanovenie § 74 O.s.p. Podľa § 74 ods. 2 veta prvá O.s.p. je na nariadenie predbežného opatrenia príslušný súd, ktorý je príslušný na konanie o veci. Vecne príslušným na nariadenie predbežného opatrenia je okresný súd vo veciach uvedených v § 9 ods. 1 O.s.p. a krajský súd vo veciach uvedených v § 9 ods. 2 O.s.p. Aj na rozhodnutie o návrhu účastníka, aby súd

v zmysle § 77 ods. 2 O.s.p. zrušil predbežné opatrenie, je vecne príslušný okresný súd (okrem vecí, v ktorých ako prvostupňové rozhodujú krajské sudy).

V danom prípade ide o vec (vydanie nehnuteľnosti), v ktorej je na konanie v prvom stupni príslušný okresný súd (nejde o vec uvedenú v § 9 ods. 2 O.s.p.). Preto o návrhu žalovanej na zrušenie predbežného opatrenia správne rozhodol ako súd prvého stupňa Okresný súd Prešov a ako odvolací súd Krajský súd v Prešove.

Pokiaľ žalovaná tvrdí, že o tomto jej návrhu mal rozhodnúť odvolací súd na podklade primeranej aplikácie (§ 211 ods. 2 O.s.p.) ustanovenia § 102 ods. 1 O.s.p., dovolací súd uvádza, že povaha odvolania a odvolacieho konania vylučuje, aby odvolací súd za „primeranej“ aplikácie § 102 ods. 1 O.s.p. rozhodol o takom návrhu na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného súdom prvého stupňa, o ktorom predtým nerozhodol súd prvého stupňa.

1.4. Dovolateľka zastáva názor, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Tvrdí, že sa v ňom náležite nevysvetľuje, prečo o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia nerozhodoval krajský súd.

Judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je nepreskúmateľnosť považovaná za tzv. inú vadu konania (porovnaj R 1X.998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

1.5. Podľa názoru žalovanej bola možnosť pred súdom konať odňatá nesprávnymi rozhodnutiami, ktoré spočívali na nenáležitej interpretácii ustanovení § 77 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a § 77 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka spochybňuje správnosť aplikácie alebo interpretácie určitého ustanovenia zákona, ide z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) o spochybnenie správnosti právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Právnym posúdením veci sa ale nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalovanej) a samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012).

1.6. Z dôvodov vyššie uvedených pod 1.1. až 1.5. dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľkou namietaným postupom odvolacieho súdu nebola v danom prípade žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať.

2. Žalovaná ďalej (vo väzbe na výroky I. a III. napadnutého rozhodnutia) tvrdí, že v konaní došlo tiež k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p., lebo o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia rozhodli súdy nesprávne obsadené – v prvom stupni namiesto sudcov Krajského súdu v Prešove sudca Okresného súdu Prešov.

Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami, určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (II. ÚS 136/08). Z dovolania je zrejmé, že existenciu tejto procesnej vady vyvodzuje dovolateľka primárne z toho, že o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia rozhodli nepríslušné súdy a až sekundárne z toho, že v dôsledku toho rozhodli tiež súdy nesprávne obsadené.

Dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nenasvedčuje, že by v danom prípade konali sudcovia vylúčení (§ 14 a nasl. O.s.p.) alebo že by namiesto senátu rozhodol samosudca alebo že by rozhodovali iní než zákonní sudcovia. S poukazom na bod 1.3. odôvodnenia tohto uznesenia uzatvára, že neopodstatnená je nielen námietka dovolateľky, že vo veci rozhodovali vecne nepríslušné súdy, ale aj námietka, že rozhodovali súdy nesprávne obsadené (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

3. Rovnako k námietke žalovanej, že procesne nesprávny je postup odvolacieho súdu, ktorý nerozhodol sám o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, ale rozhodnutie

o tom prenechal súdu prvého stupňa (výrok III. dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu), poukazuje dovolací súd na bod 1.3. tohto odôvodnenia.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených odmietol dovolanie žalovanej ako neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

5. V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní tejto náhrady (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júna 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková